

iga pidi head tehes ni palju kui tema ial jõudis. — Reinhart jäi Ütskülase elama ja õpetama, aga tema seltsimees Teodorik ehk Tiitrik läks põhja poole, Looreida maakonda, Koiwa jõe ligikal rahvale armu õpetust kuulutama. Seal tema hakkas oma toiduseks põldu harima. Et tema aga paremate põllu tööd mõistis (mis tema Saksamaal oli õpinud) kui Liivi rahvas, siigis wili temal ka paremate kui nendel. Pealegi oli wihmase aea läbi wilja saamine wäga waene, aga Tiitrikal ep olnud puudust, sest et tema suurema hoolega ka wilja oli koristanud. Se lugu pahandas neid, ja arwasid nende Jumalad nende peäle wihased olewad, selle üle, et nemad wõerast meest enese seas sallisid ja pealegi mõned nende seas ka ise tema usku (risti-usku) olid heitnud. Wanemad ja pralikud kutsusid rahwas nõupidamiseks kokku. Nõupidamise otsus oli, et tahtsid wõera mehe oma jumalottele ohwerdada, aga enne pidi neid küsitama, kas nema ka selle ohwri tahaksid wastu wõtta. Jumalate küsimine sai ette wõetud, kuidas nende wiis oli. (Wata pilt.) Oda ehk hirs sai põgiti tee peäle pandud ja üks walge pühaks peetud hobone liggi toodud. Terawa filmaga wahtis rahwa hull kumba jalaga hobone üle oda astuks, Tiitrik seisis oma Jumalat südamest paludes. Hobone tõstis pahemat jalga — ja se tähendas nende arwates, et Tiitrik pidi elama jääma ja mite ohwerdud saama. Aga nüüd ütles üks wäärjumalate preester ehk nõid, et se katsumine ep ole mite õige

